

v tomto směru vyhověti a obnoviti rozsudek soudu první stolice. Posuzuje se věc s vyloženého právního hlediska, podle kterého jest nárok žalobní co do částky 2.908 Kč odůvodněn již s hlediska zákonné cese, netřeba se zabývati dalšími vývody dovolání, zejména po té stránce, že nárok žalobní je v celé výši odůvodněn postupem Eduarda K. z prohlášení ze dne 3. prosince 1932.

Čís. 16907.

Úmluva o výši náhrady hotových výloh a odměny vyrovnacího správce ve smyslu § 38, odst. 3, vyr. ř. je právní jednání, jež upravuje jak pochybnou výši nároku správce, tak pochybnou výši závazku dlužníka (§ 1380 obč. zák.).

Nejde o vzdání se (§ 1444 obč. zák.) části nároku vyrovnacího správce na odměnu a náhradu hotových výloh, nýbrž o neplatnou úmluvu správce s dlužníkem o výši uvedeného nároku, jestliže se vyrovnací správce s dlužníkem dohodli o určité výši onoho nároku, o němž v té době nebylo pravoplatně rozhodnuto, a zavázali se vzítí zpět rekursy podané proti usnesení vyrovnacího komisaře, jimiž byl nárok ten upraven.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, Rv I 1013/37.)

Dne 16. října 1936 se žalobkyně jako vyrovnací dlužnice zavázala zaplatiti žalovanému jako vyrovnacímu správci 8.000 Kč, při čemž oba smluvci vzali zpět své rekursy proti usnesení vyrovnacího komisaře ze dne 19. srpna 1936, jímž byly určeny odměna a hotové výlohy žalovaného částkou 9.668 Kč 85 h. O uvedených rekursech bylo však již dne 3. října 1936 rozhodnuto tak, že uvedená odměna a hotové výlohy žalovaného byly sníženy na 4.976 Kč 10 h, a stranám bylo ono usnesení rekursního soudu doručeno 29. října 1936. Ježto žalobkyně zaplatila při sjednání řečené úmluvy hotově 6.000 Kč, domáhá se na žalovaném zaplacení 1.023 Kč 90 h s přísl., tvrdíc, že ona úmluva byla dle § 38, odst. 3, vyr. ř. neplatná. Soud první stolice uznal podle žaloby, kdežto odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Jde o to, zda právní jednání, jež strany rozepře dne 16. října 1936 sjednaly, jest úmluvou vyrovnacího správce s dlužníkem o výši náhrady hotových výloh a o odměně ve smyslu § 38, odst. 3, vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., nebo zdali je to vzdání se (§ 1444 obč. zák.) vyrovnacího správce části nároku na odměnu a náhradu hotových výloh.

Vzdání se je právní jednání, jímž věřitel upouští od svého práva nebo jeho části tak, že jest to jen k prospěchu dlužníka a na újmu věřitele.

Úmluva o výši náhrady hotových výloh a odměny vyrovnacího správce je právní jednání, jež upravuje jak pochybnou výši nároku správce, tak pochybnou výši závazku dlužníkov, takže se každý smluvce vzájemně zavazuje něco plnit a něčeho se vzdává (§ 1380 obč. zák.).

V době ujednání smíru ze dne 16. října 1936 byla výše odměny správcovy nejistá a pochybná, poněvadž vyrovnací komisař určil celkový nárok správcův částkou 9.668 Kč 85 h a obě strany rozepře podaly proti tomuto jeho usnesení rekurs. V té době bylo možno počítati i s tím, že rekursní soud může stanovenou výši snížit ve prospěch dlužníkův. Jestliže se strany rozepře před doručením usnesení rekursního soudu dohodly, že berou rekursy zpět, a umluvily celkový nárok správcův na 8.000 Kč, neplyne z toho pouze ten právní důsledek, že se jen vyrovnací správce vzdal části svého nepochybného práva, neboť jednak nebylo usnesení vyrovnacího komisaře pravoplatné, jednak se tím ujednáním vzdal i dlužník oné dosud nejisté části svého práva, o kterém by byl po případě rekursní soud správcův nárok snížil.

Nezáleží na tom, že zpětvzetí rekursů nemělo právního účinku a že nezabránilo vydání usnesení rekursního soudu, jež bylo vydáno dne 3. října 1936 — ještě před zpětvzetím rekursů — a jímž celkový nárok správcův byl snížen na 4.976 Kč 50 h. Neboť usnesení to se stalo pro strany účinným jeho doručením stranám (§ 426, odst. 3, c. ř. s., § 188 konk. ř. a § 70 vyr. ř.) a nabylo právní moci (§ 37, odst. 3, posl. věta, vyr. ř.), takže se usnesení vyrovnacího komisaře nestalo pravoplatným. Nelze proto dojiti k závěru, že právní jednání ze dne 16. října 1936 obsahovalo výhradně vzdání se části nároku správce podle § 1444 obč. zák.

Je proto řečené právní jednání pokládati za neplatnou úmluvu podle § 38, odst. 3, vyr. ř. a žalobce jest tudíž oprávněn žádati vrácení toho, co přesahuje částku 4.976 Kč 50 h, to jest 1.023 Kč 90 h.

Byl proto v naznačeném směru obnoven rozsudek prvního soudu.

Čís. 16908.

Kdo zapůjčil povinnému vkladní knížku, aby ji složil jako kauci, může se žalobou podle § 37 ex. ř. domáhati nepřipustnosti exekuce vedené věřitelem toho, jemuž vkladní knížka byla zapůjčena, zabavením jeho nároku na vydání vkladní knížky.

V takovém případě musí žalobce dokázati buď své vlastnictví ke vkladní knížce, neb aspoň obligační nárok na její vrácení.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, Rv I 134/38.)

Žalobce, vlastník vkladní knížky Okresní záložny hospodářské v J., znějící na jméno Josef B. a na částku 10.000 Kč, půjčil onu knížku Josefu K. za tím účelem, aby ji složil jako pachtovní kauci pro Ludmilu